

Философията ми за живота беше, че трябва от всичко да опитам, за да се радвам пълноценно и "свободно" на съществуването, да оставя следа след себе си - например автобиографичен роман - и накрая да се хвърля от висока скала, умирайки щастлива, че в последните минути преди смъртта летя... Свободата, за която копнеех, засягаше само разума ми, а в действителност робувах на суетата. Не можех да обичам истински, защото давах, за да получа. Единствения човек, в когото бях влюбена, виждах всяка сутрин в огледалото.

Различна ли...?

Бях най-обикновено момиче от малък провинциален град, но много исках да съм различна, не като другите, неповторима. Вкъщи атмосферата беше неспокойна или, по-точно, бурна. Татко и майка се караха, а ние със сестра ми ги слушахме от нашата стая. Не ги обвинявам, те самите бяха достатъчно нещастни и объркани, за да понесат и тежестта на упреците. Всъщност никой от нас не разбираше как стана така, че голямата им любов се скри някъде.

В пубертета, повлияна от приятел на по-голямата ми сестра, започнах да слушам метълмузика. Намерих временна утеха в ритъма, който ме увличаше и проникваше дълбоко в душата ми, като ме караше да се чувствам част от нещо велико, по-голямо от мен.

Изпитвах наслада и известно възхищение, а това ми даваше някаква сигурност. Все повече ми харесваше гневният протестен рев на солистите от метълските банди - той напълно съответстваше на желанието ми да викам, да крещя и да не чувам нищо друго. Фактът, че най-послед, напук на всички, съм различна, ми доставяше огромно удоволствие. Ходех със скъсени ластични дънки, мъжки казармени кубинки, черна тениска с череп отпред и сплъстена, несресана дълга коса. В училище си намерих подходяща компания, която да ме разбира и приема. Приятелите ми се обличаха по-странно, слушаха по-странна музика, имаха странни виждания за живота, а "тесногръдите" ми връстници ги определяха като "ненормалници".

На 17 години бях престъпила доста

граници. Напивах се, пуших марихуана (с "подходящата" компания), лъжех, крадах родителите си (и не само тях)... няма нужда да споменавам всичко. Сестра ми вече беше студентка в друг град и аз останах единствен свидетел на тъжния, мъчителен процес вкъщи - разпадането на семейството. Предстоеше ми абитуриентски бал. Не знаех какво точно да кандидатствам, но възнамерявах да използвам възможността, която студентството предоставя, да живея другаде. Вече приличах на момиче (а не на металист в мъжки род), защото подражавах на най-добрата си приятелка, която боготворях. Тя се обличаше и гримираше като "истинска" жена, но въпреки това си оставаше бунтарка, неповторима и оригинална. Започнах да си боядисвам косата, да си слагам червило, да ходя с

сцената, славата и лицемерието. Постепенно се усъвършенствах в изкуството фино и деликатно да манипулирам околните по всякакъв повод и начин с цел да извличам най-разнообразни дивиденди за себе си.

Станах професионалистка - с лъчезарно излъчване, грейнал поглед и жизнерадостен смях пленявах хората, те ми се радваха и сами предлагаха да ми платят сметката, билета, дрехата. Просто ей така, без уговорката да се чувствам длъжна някому. Поставях нещата така: "Не съм ви искала нищо и нищо не ви дължа, приемам от неудоб-

циозно в пространството. В човека виждах предимно потенциален почитател "...Защото за самовлюбените другите хора са поклонници" - казва Екзюпери в "Малкият принц". Сцената и колегите актьори, с които почти не се разделях, ми даваха фалшивото усещане за превъзходство над другите, за надмощие. Самочувствието ми стигаше дотам, че никой не можеше да ме накара да мия чинии, да готвя (и без това не можех), да пера - смятах това за задължение на простосмърните. Вършех "унизителната" домакинска работа само когато желяех да се представя пред някого. Опитах всички

След 3 години в актьорските среди затънах в подвижните пясъци на сцената, славата и лицемерието. Постепенно се усъвършенствах в изкуството фино и деликатно да манипулирам околните по всякакъв повод и начин с цел да извличам най-разнообразни дивиденди за себе си.

момичешки дрехи - претърпях пълна метаморфоза.

Кандидатствах в НАТФИЗ и ме приеха първа по успех сред жените и втора в общото класиране. Всички около мен бяха изненадани от това внезапно решение и още по-внезапен успех. Аз също. Тук е моментът да кажа колко много съм благодарна на родителите си, че не ме спряха и ме подкрепиха. Макар да имахме проблеми вкъщи, нито веднъж не ме накараха да помисля, че от мен нищо не става, че съм неспособна или глупава. Напротив, усещах любовта им, която ми даваше сили да вярвам в себе си.

Впуснах се в изучаването на актьорския занаят с цялата си страст. Но след 3 години в актьорските среди затънах в подвижните пясъци на

ство, да не ви обидя." Кой би повярвал, че зад тази привлекателна фасада криех каменното си сърце. Изключително точно отразява тогавашното ми състояние мисълта на Алеко Константинов от "Бай Ганьо": "Този пусти грях - скъперничеството... изсушава душата на младия човек, като го превръща в най-студен егоист: нищо нежно, нищо благородно не остава у него. Материалният интерес управлява всичките действия на скъперника и определя отношенията му към обкръжаващите."

Чуждото мнение беше движеща сила в живота ми. Където и да отидех, непременно ставах център на вниманието, исках да ме харесват и едва ли не да ми ръкопляскат, а аз да се усмихвам и да се движа бавно, гра-

видове наркотици, с изключение на хероин. Не съм била пристрастена, слава Богу, просто опитвах.

Философията ми за живота беше, че трябва от всичко да опитам, за да се радвам пълноценно и "свободно" на съществуването, да оставя следа след себе си - например автобиографичен роман - и накрая да се хвърля от висока скала, умирайки щастлива, че в последните минути преди смъртта летя. В театралния свят хората са интересни личности, артистът е свободолюбива, чувствителна натура. Това го отличава от останалите, но в същността си той остава роб на своя бог - публиката. Осъзнавах, че съм безпомощна. Свободата, за която копнеех, засягаше само

разума ми, а в действителност робувах на суетата. Не можех да обичам истински, защото давах, за да получа. Единствения човек, в когото бях влюбена, виждах всяка сутрин в огледалото.

През лятото на 2001-ва, една година преди да завърша следването си, работих няколко

чужди разноски), но когато се върнах във Вроцлав, където бях отседнала, в къщата нямаше никого.

Отключих вратата и влязох. Тишина. Навън останаха градските шумове, жуженето на хората и похотливите послания на рекламите. А тук беше тихо. Само аз и моите мисли. Нямаше пред кого да се правя на интересна, нямаше никакви дразнителни, които да ми отвличат вниманието от онова смъртно чувство, появило се през пос-

Привидно всичко беше наред, нищо не ми липсваше, от нищо не можех да се оплача, но в душата ми зееше дупка, нямаше любов. Търсех Бога по начини, изгодни за мен, и на места, където АЗ желяех да Го намеря. Преследвах собствената си представа, а не истината.

месеца заедно със сестра ми в българо-полска туристическа фирма на морето. (Майка ни е полякия и двете знаем полски.) Работата беше страхотна, условията много добри, възнаграждението също, само че ме уволниха преждевременно и напълно заслужено, защото се държах нахално и безотговорно. На мен не можеше да се разчита, не можеше да ми се гласува доверие, правех каквото ми харесваше, не мислех за никой друг освен за себе си. Тогава сестра ми, която винаги ме е обичала повече, отколкото заслужавах, направи всичко възможно да пътувам с безплатен самолетен билет до Полша и обратно (а това се полагаше само на служителите). Така заминах за родината на майка. Там се забърках в още по-големи капи и авантюри. Ходих дори до Балтийско море (естествено, на

ледните седмици. Чувството, че не искам повече да продължавам да живея така. Привидно всичко беше наред, нищо не ми липсваше, от нищо не можех да се оплача, но в душата ми зееше дупка, нямаше любов. Полагах усилия да не греша, но колкото повече исках да се върна към някаква чистота на морала, толкова повече грехове върших. Търсех Бога по начини, изгодни за мен, и на места, където АЗ желяех да Го намеря. Преследвах собствената си представа, а не истината. Страхувах се да Го открия, защото подозирах, че ще трябва да загубя егоистичното си блаженстване, да се откажа от доста приятни неща, да изпълнявам Неговите заповеди...

Бях чувала, че "Бог е любов" и това ме удовлетворяваше напълно - значи у

Него няма омраза, Той ме обича, желяе ми доброто, т.е. би изгълнил и прищевките ми. Дотук много добре. Обаче! Защо най-желаните и най-сладките неща са грях? Нали Бог ме обича - не се ли радва, когато съм доволна и правя каквото ми харесва? Ако продължавам да върша грях, какво ще стане? Ще ме накаже ли този Бог на любовта? Това беше проблемното място в разсъжденията ми за Господа, което неизменно водеше след себе си порой от мъчителни въпроси: "Има или няма Бог? Ако има, кой е Той? Сила, Разум, Дух, Христос, Мохамед, Буда, Енергия - кое от всичките? Къде е Бог? Може ли да бъде открит и как?" Имах готови и красиви отговори, които по-скоро бях подготвила за интервю по телевизията, а не за действително успокоение на сърцето си.

Тишината в къщата започна да ми дотяга. Реших да посетя наши роднини, които живееха наблизо. За тях ми бяха разказвали много и невероятни неща. Още щом влязох в дома им, се почувствах спокойна и сигурна. Нямаше нужда някой да ме убеждава в тяхната взаимна любов, тя просто изпълваше пространството на жилището им. По стената на стълбището вместо тапети бяха налепени множество детски рисунки. В антрето бяха монтирани три малки дървени закачалчици за децата им. До големия шкаф за обувки стоеше малко шкафче с обувчици. Бащата на тези щастливци разбира от дърводелство и в стаята на малчуганите беше направил легло на два етажета, а в замяна на стълбичката, по която се слиза от горното легло, имаше пързалка. Виолета ме посрещна с прегръдка, въпреки че малко се познавахме. В стаята беше топло, мирисеше на сладки и чай. Децата си играеха и се смееха. Говорихме цял ден, аз питах защо вярват в Бога, а тя ми обясняваше и разказваше, докато Марек се върна от работа. Разменихме

дежурни фрази и той ми зададе въпрос, с който удари право в десетката.

- Кой е Бог?

Всички философии се изпариха от главата ми заедно с гордостта и самочувствието, че съм много умна. Просто гледах, без да знам какво да кажа. Признах си честно, че нямам представа. Тогава той отвори Библията и започна да ми чете важни стихове и пасажии от самото начало - книгата Битие, до края - Откровението. Разясняваше ми с огромно желание и търпение и не продължаваше нататък, докато наистина не разбех. Минаха часове. Вниманието ми се спря на Откровение 3:20, но не можех да разбера значението на думата "kolacz" (хлопам). Марек стана и изигра целия стих.

- Ето, стоя на вратата (той произнасяше думите на текста от другата страна на вратата) и хлопам (почука); ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата (Марек се показа на прага), ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мен. (Марек влезе в стаята и затвори след себе си.)

Разплаках се. Разбрах всичко - и значението на думата, и кой е Христос, какво е направил, коя съм аз за Него. В онзи момент не само нямах съмнения в съществуването на Бога, но вярвах с цялото си същество, че Исус Христос е този Господ! Осъзнах, че Той е единственият, Който може и иска да ми прости греховете, а сега чука на вратата ми. Чух гласа Му, не го заглуших, нито Го отпратих, а отворих сърцето си за Него. Помолих Го за прошка и Го поканих да влезе, за да остане с мен и аз с Него. Виолета и Марек се молиха заедно с мен. На 10. 10. 2001 г. Бог ми прости всичко, чрез което Го бях пропъждала от живота си години наред, а аз Го приех за свой личен Спасител и Господ. Не усетих разтърсващи конвулсии или тръпки, нито студени или топли вълни, но знаех с абсолютна сигурност, че Христос беше в стаята и ми

даде ново начало, нов живот, възможност да започна начисто.

Оттогава до днес живея с Бога, чрез Бога, за Бога. Обичам Го с цялото си сърце, с целия си ум и с цялата си сила. Той ми дари любовта! Стариият егоист умря, а на неговото място се роди нов човек. Смислът на съществуването ми вече не е да показвам "различност" и фалшива свобода, а да изпълня Волята на моя небесен Баща и в края на земния си път да мога да кажа като апостол Павел: "Пътя свърших, вярата опазих, отсега нататък се пази за мене венецът на правдата."

Празнината, която нито музиката, нито увлеченията, нито ласкателствата, нито философията, нито красивата литература, нито лицемерната религия успяха да запълнят, изчезна в момента на покаянието.

Сега съм наистина свободна от робуването на публиката и хорското мнение. В Библията откривам отговорите на всички въпроси, а в душата ми има мир, пълнота и радост. Празнината, която нито музиката, нито увлеченията, нито ласкателствата, нито философията, нито красивата литература, нито лицемерната религия успяха да запълнят, изчезна в момента на покаянието. Християнството е борба всеки ден, има падания и ставания, но благодаря на Бога за верните приятели християни, които ми подари в България. Те плакаха и се радваха заедно с мен в трудни и щастливи моменти. Вътрешната промяна не стана светкавично, тя е бавен процес, но изпитвам погнуса от греха и се стремя да приличам все повече на Исус Христос. Той ме учи да обичам и прие-

мам хората с всичките им недостатъци, както сам Творецът обича и приема мен.

Завърших НАТФИЗ с отличие, играх главни роли и в двата дипломни спектакъла, но избрах да се откажа от кариерата в театъра и да служа на моя Господ, не на себе си. Милея за колегите и за сцената, но в актьорското съсловие подхлъзването и връщането към стария начин на живот е много вероятно. Затова насочих усилията си другаде. Тази година ще кандидатствам в СУ "Климент Охридски", специалност Полска филология, но сега в

решението ми участва освен сърцето и разумът. Искам да имам "святна" професия, да научавам още и още за езика, на който разбрах, че животът има смисъл, че Бог съществува, че само в Него и чрез Него има истинска свобода, ново начало, нов живот.

Преди мислех, че моите възгледи и убеждения са най-правилни. Мислех, че истината е такава, каквато ми е удобна. Но сгреших. Днес знам, че съдбата ми е в ръцете на Господа, имам Му пълно доверие и с радост следвам Неговите пътища.

Стефка Енева